

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 29/2026-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], zastúpeného AK Berčo s. r. o., J. Hanulu 19, Spišská Nová Ves, proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/172/2024 z 29. októbra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 16. januára 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/172/2024 z 29. októbra 2025. Sťažovateľ navrhuje napadnutý rozsudok najvyššieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti a pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľ sa v konaní vedenom pred Okresným súdom Spišská nová Ves pod sp. zn. 5C/28/2020 domáhal určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v katastrálnom území Teplička a bližšie konkretizovanej v jeho žalobe. Okresný súd v poradí druhým rozsudkom sp. zn. 5C/28/2020 z 22. októbra 2020 žalobe sťažovateľa vyhovel a súvisiacim výrokom mu priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu.

3. Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Košiciach v poradí tretím rozsudkom sp. zn. 9Co/101/2013 z 15. mája 2024 zmenil rozsudok okresného súdu a žalobu sťažovateľa ako nedôvodnú zamietol (prvý výrok). O trovách konania rozhodol tak, že žalovaný má nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania proti sťažovateľovi v celom rozsahu (druhý výrok) a sťažovateľ má nárok na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanému v celom rozsahu (tretí výrok).

4. Sťažovateľ nespokojný s výsledkom odvolacieho konania sa obrátil na najvyšší súd s dovolaním, ktorého prípustnosť vyvodzoval z § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP sťažovateľ odôvodnil tým, že rozsudok krajského súdu je zmätočný, nesprávny a nemajúci oporu vo vykonanom dokazovaní.

5. Najvyšší súd napadnutým rozsudkom dovolanie sťažovateľa zamietol. Z obsahu odôvodnenia rozsudku najvyššieho súdu vyplýva, že dovolanie bolo najvyšším súdom vyhodnotené ako nedôvodné (§ 448 CSP).

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta, že „*odvolací aj dovolací súd nezohľadnili to, že [redacted] a následne aj sťažovateľ boli nepochybne dobromyseľní v tom, že [im sporný, pozn.] pozemok... patrí.*“. Sťažovateľ ďalej uvádza, že súdy „... *potvrdili vlastnícke právo žalovanému, ktorí nepreukázali náležitý právny titul k pozemku... nepreukázali dobromyseľnosť v oprávnenú držbu, a to už len preto, že veľmi dobre vedeli, že on ani jeho právni predchodcovia od roku 1997 nikdy neboli evidovaní ako vlastníci daného Pozemku a že naopak ako vlastníci Pozemku boli evidovaní právni predchodcovia sťažovateľa a samotný sťažovateľ.*“.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny rozsudkom najvyššieho súdu.

8. Ústavný súd je v zmysle čl. 124 ústavy nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti, teda štátny orgán, ktorý v súlade s čl. 2 ods. 2 ústavy môže konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

9. Pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je úlohou ústavného súdu posúdiť, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Ústavný súd pripomína, že uplatnenie jeho právomocí je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania. V tejto súvislosti už ústavný súd opakovane uviedol, že všeobecné náležitosti návrhu musí spĺňať každý návrh, a to tak náležitosti týkajúce sa formy návrhu, ako aj jeho obsahu. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže prijať na ďalšie konanie iba také podanie, ktoré spĺňa všetky náležitosti kvalifikovaného návrhu ustanovené týmto zákonom. Poskytnutie ochrany ústavnosti ústavným súdom predpokladá splnenie všetkých ústavných a zákonných predpokladov a podmienok konania pred ústavným súdom vrátane splnenia zákonom predpísaných náležitostí ústavnej sťažnosti (m. m. III. ÚS 663/2014).

10. Z hľadiska predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti je v tomto konkrétnom prípade podstatná najmä požiadavka plynúca z § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde, a to požiadavka uvedenia konkrétnych skutkových a právnych dôvodov, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd.

11. Ústavný súd po preskúmaní ústavnej sťažnosti konštatuje, že napriek tomu, že sťažovateľ je zastúpený advokátom, táto v rozsahu namietaného porušenia základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny nespĺňa náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené v § 123 ods. 1 zákona o ústavnom súde. Bez potreby bližších doktrínálnych záverov k označenému základnému právu sťažovateľa je potrebné konštatovať, že ústavná sťažnosť nie je argumentačne koncipovaná tak, aby sa z nej dalo vyvodiť, ako napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu malo poškodiť sťažovateľa na ním označenom základnom práve, pretože absentuje odôvodnenie, teda argumentácia, relevantné námietky a prezentovanie súvislostí týkajúcich sa porušenia označeného základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny (obsahujúceho minimálne ústavnoprosesné záruky, tieto je však potrebné v ústavnej sťažnosti namietat) vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu najvyššieho súdu.

12. Ústavný súd vo svojej doterajšej judikatúre už formuloval právny názor (pozri napr. IV. ÚS 359/08), podľa ktorého má nedostatok odôvodnenia sťažnosti (alebo jej časti) významné procesné dôsledky. Je základnou povinnosťou sťažovateľa v danom prípade navyše zastúpeného kvalifikovaným právnym zástupcom, aby čo najpresnejšie opísal skutkový stav, z ktorého vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu poskytovanú ústavným súdom. Okrem opísania skutkových okolností musí odôvodnenie sťažnosti obsahovať najmä právne argumenty a právne posúdenie predloženého sporu. Všeobecne formulovaný subjektívny názor sťažovateľa o porušení jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 20 ods. 1 ústavy (resp. čl. 11 ods. 1 listiny) a prípadná námietka o nezohľadnení nejakej skutkovej okolnosti najvyšším súdom bez toho, aby túto námietku sťažovateľ zmysluplne prepájal s podstatou rozhodnutia najvyššieho súdu v dovolacom konaní, nie sú dostatočným dôvodom na záver, že mohlo dôjsť k jeho namietanému porušeniu, ak chýbajú objektívne a ústavnoprávne relevantné okolnosti, ktoré by dovolili takýto záver formulovať aspoň na účely prijatia sťažnosti na ďalšie konanie.

13. Aj keď sťažovateľ namieta len zásah do základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny (teda zásah do hmotného práva), robí to prostredníctvom ústavnej sťažnosti proti rozsudku najvyššieho súdu, ktorým bolo (v konečnom dôsledku) o sporných majetkových právach rozhodnuté v civilnom sporovom konaní. Pre vytvorenie možnosti prieskumu na základe ústavnej sťažnosti by preto musel sťažovateľ uviesť ústavnoprávne orientované námietky proti argumentácii odôvodnenia ním napadnutého rozhodnutia, a to v kontexte zohľadnenia limitácie reakcie najvyššieho súdu sťažovateľom uplatneným dôvodom prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Takému (náležitému) postupu obsah ústavnej sťažnosti nezodpovedá, keďže okrem popisu doterajšieho priebehu konania prezentuje len podstatu oponentúry sťažovateľa proti výsledku rozhodovania (evidenčný stav pozemku pred spísaním zápisnice o vydržaní v roku 1997) a vôbec nereflektuje konkrétne reálie, ktoré nastali v skoršom období, a hodnotenie z nich vyplývajúcich právnych účinkov, ktoré sú záverovo aj argumentačne pokryté odôvodnením rozsudku najvyššieho súdu (bod 11).

14. Odôvodnenie návrhu je pritom podľa § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde zákonom danou podmienkou konania pred ústavným súdom. V tejto súvislosti ústavný súd už opakovane konštatoval, že zo vzájomnej väzby medzi relevantnými ustanoveniami zákona o ústavnom súde (§ 43 ods. 1 a § 123 ods. 1) vyplýva, že sťažovateľ musí označiť základné práva a slobody, ktorých vyslovenia porušenia sa domáha, nielen označením príslušných článkov ústavy, ale musí

ich konkretizovať aj skutkovo (m. m. IV. ÚS 124/08, IV. ÚS 146/08), t. j. uviesť, z akých dôvodov malo dôjsť k ich porušeniu.

15. Vzhľadom na to, že nedostatok odôvodnenia, ktoré predstavuje podstatnú náležitosť návrhu na začatie konania pred ústavným súdom podľa čl. 127 ústavy, nemožno považovať za odstrániteľný nedostatok v štádiu konania po uplynutí lehoty ustanovenej v § 138 zákona o ústavnom súde, ústavný súd v okolnostiach daného prípadu sťažovateľa na odstránenie nedostatkov ústavnej sťažnosti spočívajúcich v nedostatočnom odôvodnení ústavnej sťažnosti nevyzýval. Výzva na odstránenie nedostatkov ústavnej sťažnosti v jej vecných náležitostiach neprichádza do úvahy podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu aj vzhľadom na to, že sťažovateľ je zastúpený advokátom.

16. Pretože predmetná ústavná sťažnosť v predloženej podobe neobsahuje náležitosti, ktoré na uplatnenie právomoci ústavného súdu ustanovuje ústava a zákon o ústavnom súde, a to relevantné odôvodnenie ako východiskový rámec ústavnej sťažnosti obsahovo korešponduje s návrhom na rozhodnutie vo veci samej, ústavný súd ústavnú sťažnosť v súlade s § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde odmietol pre nespĺnenie zákonom ustanovených náležitostí.

17. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. januára 2026

Libor Duľa
predseda senátu